

Зима.

(Гледайте началната картинка).

Зима. Люта и мразовита зима...

Богатитѣ и заможни хора стоятъ въ топлитѣ си стаи. Що ги е грижа тѣхъ? Тѣ сж доволни и честити.

Отъ нищо нѣматъ нужда. Прѣзъ тѣхния умъ не минава мисль, че сиромаситѣ охкатъ и пѣшкатъ подъ тежкия товаръ на живота...

Колко коравосърдечни сж богатитѣ хора!

Въ това лошо и вѣтровито врѣме бащата съ двѣтѣ си мили дѣца — утѣхата и надеждата му на този свѣтъ — едното отъ които е момиче, а другото момче, се скита отъ село на село, свири на своята китара и физармоника прѣдъ хорскитѣ врати и моли добритѣ хора, що изкарватъ хлѣба си съ потъ на чело, за милостиня. Бащата е бѣденъ музикантъ, лишенъ отъ покривъ и срѣдства за живѣне.

Отъ послѣдното село, дѣто прѣстоя цѣль день и дѣто хората му не дадоха нищо, той се опжти съ дѣцата си за съсѣдното село. Разстоянието между двѣтѣ села не бѣ голѣмо — единъ правъ и широкъ пѣтъ ги съединяваше, който бѣ обвитъ съ снѣжна пѣлена и се не познаваше, дѣ е. Врѣмето бѣ бурно — силенъ студенъ вѣтъръ вѣеше и помиташе всичко, що се изпрѣчваше отпрѣди му. Но не стигаше само това, а захвана да вали и елъръ снѣгъ, който на кълба се моташе изъ въздуха.

Бащата и дѣцата още не бѣха извървѣли половината пѣтъ, когато го изгубиха. Дълго се лутаха тѣ изъ снѣжната равнина, безъ да срѣщнатъ жива душа. Вилицата отъ часъ на часъ се усиливаше и ставаше по-свирѣпа. Тя стана толкова го-